kultuuris uusi võimalusi. Viimasel ajal on aga „Töölisteatris" asi selle poolest muutunud. Varem seda teatrit iseloomustanud julgete ideede eest hoidutakse ja selle tulemusena välditakse küll mõningaid sissekukkumisi, kuid jäädakse ühtlasi ilma ka suuremaist võitudest. Nagu teistes teatrites algupärandid 1934. a. enamasti jäid varju, nii ka „Töölisteatris". Kevadpoolaastal jättis muust tervikulisema mulje Škvarkin'i kerge komöödia Nõukogude Liidu elust „Võõraslaps", sügisel olid edukaimad L. Holberg'i „Mäeküla Jeppe" peaosalise R. Baumann'i üldiselt hea tõlgitsuse tõttu ja A. Kivi „Nõmmekingsepad". Algupäraste teoste ettekandeist kõige silmapaistvamaks osutus sügisel O. Lutsu „Tagahoovi" dramatiseeringu lavastus värvikate tüüpide esilekergitamisega heas ansamblis.

„V a n e m u i n e" äratas 1934. a. jällegi tähelepanu intriigidega, direktori otsimise ja selle otsimise äpardumisega, teostamata jäävate kunstiliste ja majanduslikkude tervendamiskavadega ning palju muu sellisega, kuid mitte kunstiga. Sügispoolaastal pingutas küll jõudu külalisena lavastav A. Särev, kuid ebaterves õhkkonnas teotsedes ja ebaühtlast koosseisu kasutades polnud ta tööl suuremaid tulemusi, kui maha arvata vahest „Kolmekrossi ooper". Et „Vanemuise" tervenemine jälle näis edasi lükkuvat ebamäärasesse kaugusse, külastas Tartu teatrihuviline seltskond erilise innuga paremaid külaskäigu-etendusi, nõnda et näit. „Estoonia" „Kaugete randade" ja „Fanny" ettekannete ajal publik ära ei tahtnud mahtuda „Vanemuise" küünitaolissegi saali. Isegi Tartu Draamateatri Seltsi teatrikooli õpilaslikud katseetendused huvitasid publikut rohkem kui „Vanemuine".

Provintsis levitas teatrikultuuri eeskätt „Draamastuudio", kahe rändtrupiga töötades, kuid vähemate

Eesti kroonika 1934, lk. 86